

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ภายในใจพอแล้วไม่กังวลกับสิ่งภายนอก

ปรอทลงแค่ ๑๙ เท่านั้นหนาวแล้ว เวลาตัดสันดานอยู่ในป่าพอดีนะ มานี้ผ้าห่มก็ผืนก็ยังไม่อุ่น อยู่ในป่าผ้าห่มไม่ให้เลยนะ มีเท้านี้ จีวร สังฆาฏิพับซ้อนกัน ให้เท่านั้นเอง บางคืนหนาวขนาดนอนไม่หลับตลอดรุ่งเลย หนาวขนาดนั้นละอยู่ในภูเขา ผ้าห่มไม่มี มีเฉพาะผ้าสังฆาฏิกับจีวรพับแล้วนอน กลางคืนต้องอาศัยนั่งมาก คือเวลาเรานั่งมันอุ่นนะเข้าไปข้างในไม่หนาว เวลาเรานั่งภาวนานี้หายใจเบาไม่มีหนาว เวลาออกจากภาวนาว่าจะนอน ไม่หลับมันหนาวตีขึ้นๆ เข้านั่งอีก พอนั่งแล้วจิตเข้าข้างใน ไม่หนาว พอนั่งภาวนานี้จิตเข้าข้างในแล้วก็ไม่หนาวแหละ พอออกจากภาวนาหนาว นอนให้หลับไม่หลับ

เดี๋ยวนี้แถวนี้น้ำค้างไม่เห็นตกตามวัดเรา อันนั้นมันเหมือนท่าฝน มันซ่าๆ ตอนตี ๕ น้ำค้างมันตกลงมาเกาะบนใบไม้ ตกลงซ่าๆ แต่นี้ไม่เห็นมี หน้าแตกนะเหล่านี้แตกหมดเลย ตกกระหน่ำคือมันหนาว รู้สึกว่าหนาวมากอยู่ในภูเขา ตามแขนตามขาตามนี้ตกกระหน่ำเลย แต่สำคัญที่ว่าเราไม่เคยมีผ้าห่มติดตัว ไม่ให้มี มีผ้าสังฆาฏิกับจีวรพับครึ่ง ให้เท่านั้น ผ้าห่มไม่เคยติดตัว แม้อยู่กับหมู่กับเพื่อนก็ไม่มีผ้าห่ม มีผ้าสังฆาฏิกับจีวรพับเท่านั้นละ

แต่อยู่ในหนองผือกับหลวงปู่มั่น ท่านตาตีมากนะ ท่านเอาผ้าห่มของท่านไปบังสกุลให้เรา ดูซินะ คือเราตั้งใจไม่เอา ผ้าห่มอดอยากอะไรในวัด ไม่เอา สุดท้ายท่านก็เอาผ้าห่มท่านห่มอยู่ทุกวัน พับเรียบร้อยนะไปบังสกุลให้เราที่ที่นอน พับเรียบร้อยไปวางไว้ที่นอน แล้วมีเทียนสองเล่มและดอกไม้ วางทับ เป็นคติทุกอย่างนะ ดู อ้าว ผ้าห่มผืนนี้ ผ้าห่มพ่อแม่ครูจารย์ ก็เราพับเราเก็บอยู่ทุกวันนี้ คือท่านเห็นเราไม่มีผ้าห่ม ก็เราไม่เอา ท่านเอาไปบังสกุลให้ ถ้าท่านมาบังสกุลให้ก็ต้องได้ห่มซี จอมปราชญ์กับจอมโง่ต่างกันอย่างไรนะ ก็ท่านจอมปราชญ์เราจอมโง่ ท่านเอาผ้าห่มท่านละ ถ้าเอาผ้าธรรมดา ผ้าห่มก็มีอยู่ทั่วไปในวัดไม่อด เราไม่ห่มเฉยๆ ท่านเอาผ้าห่มท่านละ ไปบังสกุลให้เรา ถ้าเอาผ้าใหม่ กลัวเราจะไม่ห่ม ท่านเอาผ้าห่มของท่านที่ห่มทุกวันไปบังสกุลให้เรา เราไม่ลืม

พ่อแม่ครูจารย์ทำกับเรา เราไม่ลืม ทำทุกแบบกับเรานะ จอมปราชญ์ตามจอมโง่ มันก็ทันนะซิ ท่านทันหมดทันเรา เดินบิณฑบาตมานี้เหมือนกัน บิณฑบาตมาจะมีอะไร ได้เฉพาะที่ได้มาในบ้าน อย่างมากหยิบใส่ชนิดหน่อยๆ ใส่ในบาตร ปีบเอาไปซ่อนไว้ต้นเสา เอาฝาบาตรปิด แล้วเอาผ้าปิดปีบทิ้งไว้นั้น แล้วก็ไปจัดอะไรให้ท่าน เรียบร้อยๆ ของเรา

เองเราไม่สนใจ นานๆ ท่านก็มาใส่บาตรให้ทีหนึ่ง อย่างนั้นละ พอเราเตรียมจะฉัน ปูบ
 ปูบใส่เลยนะ ไม่ทัน เปิดฝาบาตร อ้าวๆ ศรัทธามาสายๆ ท่านว่า ใส่ปุ๊วะเลย ถ้าอย่าง
 นั้นเราก็ต้องเปิดให้ท่าน ท่านมาเปิดเอง ปูบปูบใส่ให้

เพราะท่านเห็นเราไม่เอาอะไร ที่บิณฑบาตได้มาเท่าไรเอาเท่านั้น เขาจะมาถวาย
 อาหารตามหลังนี้ ไม่เอา ท่านตามเห็นหมด พอได้มาแล้ว มีอะไรเราจัดใส่ปูบ เอาไป
 วางไว้ข้างฝาติดกับต้นเสา ฝาปิดปูบ แล้วก็มาจัดอาหารให้ท่าน เสร็จแล้วถึงจะไปฉัน
 อาหารที่ท่านใส่บาตรเรา ก็เราเป็นคนจัดใส่บาตรท่าน ก็มีแต่อาหารประณีตบรรจงตาม
 สมมุติชนั้นละ เราจัดให้เรียบร้อย แล้วท่านก็เอานั้นละมาใส่บาตรเรา พ่อแม่ครูจารย์
 โอ้ ท่านทำทุกอย่างกับเรานะ ทำทุกอย่าง

ผ้าห่มก็เอาไปบังสุกุลให้ ที่บังสุกุลให้ก็หากสมควร คือเราไม่ใช่ผ้าห่มเลย ท่านก็
 คงสงสาร หนาว ท่านเอาผ้าของท่าน ผ้าห่มท่านนะ ถ้าเอาผ้าห่มอื่นมากแล้วเราจะไม่ใช่
 ท่านเอาของท่านที่ห่มอยู่ทุกวันไปบังสุกุลให้เรา พ่อแม่ครูจารย์นี่ตามติด เราจอมโง่งท่าน
 จอมปราชญ์ อะไรๆ ท่านตามทันหมดเลย พวกอาหารอะไร ๆ นี้ท่านตามทันหมดเลย
 ก็เราไม่เอา ได้อะไรใส่มานิดหน่อยพอๆ เวลาจะมาใส่บาตรท่านเอาของของท่านละใส่
 บาตรให้เรา ปูบปูบ เปิด ใส่บาตรหน่อยๆ อาหารก็เป็นอาหารเราจัดถวายท่าน ท่านก็
 เอออันนั้นละมาใส่บาตรเรา แต่ท่านไม่ใส่ข้าๆ ซากๆ นะ ห่างๆ ใส่ทีหนึ่ง ห่างๆ ใส่ที
 หนึ่ง

จอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบันคือพ่อแม่ครูจารย์มั่น เรียกว่าจอมปราชญ์ในสมัย
 ปัจจุบัน ศาลา ท่านกั้นห้อง ห้องศาลา ท่านไม่ได้นอนกุฏินะ ไปที่ไหนท่านก็ไปกั้นห้อง
 ศาลาละ นอนอยู่ที่ศาลาอย่างนั้น ที่หนองผือมีกุฏิเล็กๆ คือพวกประชาชนชาวบ้าน
 หนองผือ เขามาขอร้องให้ท่านอาจารย์มั่น มาขอร้องพ่อแม่ครูจารย์ อยากรจะปลุกกุฏิ
 ถวาย ท่านไม่เอา ไม่กล้าขอท่าน ท่านอาจารย์มั่นก็เลยขอท่าน กุฏิที่อยู่ทุกวันนี้หนองผือ
 นั้นท่านอาจารย์มั่น คือประชาชนมาขอร้องกับท่าน อยากรจะสร้างกุฏิถวายท่าน

เรื่องที่หลับที่นอนท่านไม่สนใจนะ อะไรท่านอยู่ได้หมด ไปที่ไหนก็ไปกั้นห้อง
 ศาลาอยู่นั้นเสีย กั้นห้องศาลาอยู่นั้นเสีย บ้านโคก บ้านนามน บ้านหนองผือ เหมือนกัน
 หมด ท่านอยู่สบายมาก ก็คือร่างกายมันก็ชากผิติดิบ ไปปลงไว้ที่ไหนพออยู่ได้ก็อยู่ไป
 อย่างนั้น เพราะภายในของท่านจำครอบครัวธาตุอยู่แล้ว ท่านจะมาสนใจอะไรกับร่าง
 กระดูกนี้ ลมตัวที่ไหนท่านก็นอนได้สบายๆ เพราะภายในพอทุกอย่างแล้ว ภายในใจ
 ท่านพอหมด แล้วก็ไม่ต้องกังวลกับสิ่งภายนอก อยู่ไหนสบายหมด ก็มีกุฏิใหญ่ที่หนองผือ
 เท่านั้นแหละ นอกนั้นไม่มี ท่านกั้นห้องศาลาอยู่ อยู่สบายๆ

ที่หนองผื่อนั้นก็คือประชาชนเขามาขอร้องท่านอาจารย์ฝัน อยากร้างกุฏิถวาย ท่าน ท่านดูเหมือนกันละ มายุ่งทำไม อันนี้ก็ดีอยู่แล้วคือห้องศาลา แล้วมันก็ดีอยู่แล้วนี่ ยุ่งทำไม ท่านอาจารย์ฝันท่านก็กราบเรียนเรื่องราว เลยทางนี้ก็ถือเอาอันนั้นละ ให้โยมเขา สร้างกุฏิถวายท่านอยู่หนองผือ ธรรมดาท่านไม่ให้สร้างนะ สกกลายท่านรู้สึกสะดวกมาก ท่านไม่กังวล อยู่ที่ไหนท่านอยู่ได้ทั้งนั้น บ้านโคกนามน มีแต่กันห้องอยู่ มาหนองผือก็ กันห้องศาลาอยู่ ทางนี้เขามาขอร้องท่านอาจารย์ฝัน ให้ท่านอาจารย์ฝันขอร้องท่านสร้าง กุฏิ นั้นละจึงได้มีหนองผือ กุฏิหลังนั้น ท่านอาจารย์ฝันขอร้องท่านจึงมี ไม่งั้นไม่มีละ ท่านกันห้อง

คือใจพอเสียอย่างเดียวมันไม่กังวลกับอะไร ขอให้ใจพอ ธรรมกับใจเป็นอัน เดียวกันพอเสียอย่างเดียว แล้วอะไรๆ มันได้หมดเลย ไม่ยุ่งกับอะไร ตัวยุ่งก็คือใจ พอ ธรรมเข้าสู่ใจใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วสบายเลย พอใจสบายที่ไหนอยู่ได้ทั้งนั้น อยู่ได้กินได้นอนได้ ไปได้หมด ใจสบายเสียอย่างเดียว มันยุ่งอยู่กับใจนะ เขาสร้างตึก สร้างร้านพาดเสียก็ชั้นๆ ก็หนังห่อกระดูกชั้นไปอยู่ ทำโกชั้นเฉยๆ กิเลสมีไม่พอ กิเลส ตัวสกปรกมันทำความสะอาดทำความสวยงาม เพื่อกลบความสกปรกของมันต่างหาก ใครก็ไม่รู้ สร้างอะไรขึ้นหุหุหุฟ้าแข่งกันแหลกไปหมดเลย แข่งกันแข่งกิเลส มันกลบ ความสกปรกของมัน ให้ทำนั้นให้สวยอันนี้ให้งาม กิเลสมันสกปรกไม่สวยไม่งาม ต้อง เอาสิ่งเหล่านั้นมาสร้างกลบเอาไว้ๆ แล้วก็โอ้อ่าเป็นบ้าด้วยกันกับกิเลส

ธรรมดาแล้วไม่มีอะไร อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ ขอให้อบรมใจให้ดีเสียอย่างเดียวยู่ ไหนอยู่ได้หมด สบายหมด ถ้าใจยุ่งเสียอย่างเดียวยู่หอปราสาทก็เหมือนเอาคนไข้ไป ไว้โรงพยาบาล ชั้นไหนก็ชั้นเถอะนะ ไปตรวจดูตรงอยู่ข้างบน ถ้าหายไข้อยู่ไหนอยู่ได้ แน่ะ จิตใจสบายอยู่ไหนอยู่ได้หมด ท่านจึงสอนให้ฝึกหัดจิตใจอย่าให้มันติดมันดิน ใจ ติดดินเสียอย่างเดียวยะไรก็ไม่สบาย ไม่มีสบาย ใจตัวติดตัวดิน ถ้าใจสงบแล้วอะไรก็ สบายๆ ยิ่งสงบราบด้วยแล้วสบายหมดเลย อยู่ไหนสบายหมด เพราะใจเป็นตัวคึกตัว คะนองตัวติดตัวดินอย่างเดียวย พอตันสงบแล้วอะไรก็สบายหมด อยู่ไหนอยู่ได้สบาย

พ่อแม่ครูจารย์เรานี้สบายมาก พ่อแม่ครูจารย์มันเราท่านสบายมาก อยู่ไหนอยู่ ได้หมด ก็คือทางนี้สง่าจ้ำอยู่แล้ว ไม่มีกังวลอะไร แล้วไปค้นหาอะไร อะไรมันก็ดีหมด อยู่ได้ นอนได้ นั่งได้ กินได้ ธรรมดาหมดเลย ใจพอเสียอย่างเดียวยไม่มีอะไรติด อันนั้น ไม่พออันนี้ไม่พอ อันนั้นไม่ติดอันนี้ไม่ติด แล้วอันนั้นดินะอันนี้ดินะ ดินมีแต่จิตเป็นบ้านะ พอจิตสงบเสียอย่างเดียวยไม่ดิน อยู่สบาย ปราชญ์สมัยปัจจุบันก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน เรา ท่านหาที่ต้องติไม่ได้ ไปอยู่กับท่าน ๘ ปี ตั้งแต่วันเข้าไปถึงท่านปีนั้นเลย จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไปหาที่ต้องติไม่ได้.วันนี้ไม่มีอะไรละ จะปล่อยหมาก็ปล่อย

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ